

Arrest

nr. 255 498 van 3 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN GENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 januari 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 juni 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 november 2020.

1.3. Op 27 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op 01/07/1977 geboren als moslim in de stad Shekhan (provincie Ninewah). Toen uw vader in 1983 begon te werken voor de Shattas die nauwe banden hadden met Saddam, verhuisde uw hele gezin naar Mosul, naar de Jaza'ar wijk. Uzelf beoefende verschillende jobs waarvan de laatste, sinds 2010, als arbeider in een bakkerij.

In juni 2014 viel Daesh Mosul binnen. U ontvluchtte de stad op 10 juni 2014 samen met uw moeder en uw zus en haar gezin. U ging eerst naar Rabia, tot ook Rabia werd ingenomen en u op 3 augustus verder vluchtte naar Syrië. In Syrië verbleef u ongeveer tien dagen alvorens verder te reizen naar Turkije. U vestigde zich samen met uw familie in Selbina, Turkije, waar u onderdak en werk vond. Uw moeder wilde echter terugkeren naar Mosul zodra Daesh verdreven was. In september 2018 keerden jullie uiteindelijk allen tezamen terug naar Mosul.

In juli 2019 ontving u een oproepingsbrief van de sjiiitische militie al-Hashd al-Shaabi om u op hun kantoor te melden. Toen u langsging bij al-Hashd begonnen ze u te beledigen en te provoceren. Men beschuldigde u er van een spion te zijn van de Koerdische overheid. Daarna werd u weer vrijgelaten. Op 15 november 2019 ontving u een telefoontje van een vriend terwijl u bij uw zus op bezoek was om te vertellen dat leden van al-Hashd al-Shaabi bij uw thuis waren langs geweest op zoek naar u. U besloot dat u niet meer kon terugkeren naar huis en regelde uw vlucht uit Irak.

Na 15 dagen ondergedoken te hebben verbleven bij een vriend, reisde u naar Bagdad en van daaruit vertrok u naar Turkije. U reisde via verschillende onbekende Europese landen tot u aankwam in België op 12 januari 2020.

Op 16 januari 2020 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren. U vreest bij terugkeer naar Irak om gedood te worden door de sjiiitische militie al-Hashd al-Shaabi. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw gehele asielrelaas doorspekt is met tegenstrijdigheden en inconsistenties. Uw verklaringen bij de DVZ divergeren zo sterk van uw verklaringen bij het CGVS, dat het zelfs moeilijk wordt om een finale versie te distingueren. Zo zei u bij de DVZ dat u al van begin 2019 gevisieerd werd door al-Hashd al-Shaabi en vertelde u uitgebreider over incidenten aan wegversperringen waar Koerden urenlang werden tegengehouden (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS rept u geen woord over problemen aan wegversperringen, en zegt u zelfs dat u voor uw oproeping om zich te melden op hun kantoor in juli 2019 nooit eerder problemen heeft gehad met al-Hashd al-Shaabi (CGVS p.13). Omgekeerd vermeldde u bij de DVZ dan weer helemaal niks over een incident waarbij de militie uw huis zouden zijn binnengevallen, terwijl u bij het CGVS verklaart dat dit de rechtstreekse aanleiding was tot uw vlucht (CGVS p.8). Voorts vertelde u bij de DVZ dat u twee keer door al-Hashd al-Shaabi werd opgeroepen en ook twee keer bij hen langsging (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS verklaart u dan weer maar één keer opgeroepen te zijn geweest en maar één keer te zijn langs geweest (CGVS p.8; p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u bij de DVZ inderdaad vertelde twee

keer te zijn opgeroepen, maar dat u met die tweede keer bedoelde dat ze bij u langskwamen toen u niet thuis was en dat u daarna bent gevlucht (CGVS p.15). Het is echter niet geloofwaardig dat u bij de DVZ met de verklaring: "Ik werd 2 keer opgeroepen, en ben 2 keer naar daar gegaan", bedoelde dat men een tweede keer bij u langskwam dan wel omgekeerd. Deze verklaringen zijn voor geen interpretatie vatbaar en uw uitleg is geenszins in staat de tegenstrijdigheden op te heffen. Verder verklaarde u bij de DVZ ook verschillende keren door de militie te zijn bedreigd per dreigbrief (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS zegt u dan weer dat u behalve de oproepingsbrief nooit een ander bericht ontving van al-Hashd al-Shaabi (CGVS p.17). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ verklaarde ook verschillende dreigbrieven te hebben ontvangen bevestigt u dat inderdaad alle Koerden in de buurt brieven kregen die eisten dat zij de regio zouden verlaten, maar dat u dit niet spontaan vertelde omdat deze brieven niet officieel afkomstig waren van al-Hashd al-Shaabi (CGVS p.17). Opnieuw klinkt dit als een gekunstelde uitleg die niet in staat is bovenstaande tegenstrijdigheid goed te praten, te meer u op de DVZ duidelijk stelt dat de dreigbrieven afkomstig waren van militie. De voornoemde tegenstrijdigheden zijn telkens zo flagrant en raken ook steeds de kern van uw relaas, waardoor uw gehele asielverhaal zijn geloofwaardigheid verliest.

Voorts bent u ook niet eenduidig over de inhoud van uw ondervraging door al-Hashd al-Shaabi. Bij de DVZ verklaarde u dat u op het kantoor van de militie te horen kreeg dat u een spion was van de Koerdische regering in Mosul (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Tijdens uw vrije relaas bij het CGVS geeft u dan weer een heel andere versie en zegt u: "uiteindelijk hebben ze gevraagd om als spion voor hen te werken" en "toen zei men tegen mij: we gaan jou nu vrijlaten en als we jou volgende keer oppakken dan verwachten we wat nieuws over de Koerden..." (CGVS p.8). Hiermee wekt u zeer sterk de indruk dat al-Hashd al-Shaabi u niet beschuldigde van een spion te zijn voor de Koerden, maar wel omgekeerd, dat men wilde dat u voor hen ging spioneren bij de Koerden. Achteraf past u uw verhaal echter weer aan en keert u terug naar uw initiële versie, met name dat men u ervan beschuldigde een Koerdische spion te zijn (CGVS p.15). Geconfronteerd met uw andere versie zegt u eerder ook te bedoelen dat men dacht dat u voor de Koerden spioneerde (CGVS p.15). Deze vermeende bedoeling is echter geenszins uit uw woorden af te leiden en opnieuw wekt u sterk de indruk post factum interpretaties toe te wijten aan verklaringen die nochtans weinig ruimte laten voor interpretatie.

Daarnaast zijn er ook nog enkele kleinere, doch niet onbelangrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het CGVS onderling. Zo zegt u eerst dat u uw oproepingsbrief van al-Hashd al-Shaabi ontving begin 2019 (CGVS p.8). Tijdens een latere verklaring preciseert u dat het in juli 2019 was (CGVS p.13), hetgeen bezwaarlijk als het begin van het jaar kan worden beschouwd. U zegt initieel ook dat uw moeder stief in juli 2019 (CGVS p.4), maar later is dit 2 maanden nadat zij de oproepingsbrief aannam en plaatste u dit overlijden dan in september 2019 (CGVS p.13). Tot slot blijkt ook de tijdslijn van uw definitieve vertrek uit Irak niet te kloppen. U zegt dat de milities op 15 november 2019 uw huis binnenvielen terwijl u afwezig was waarna u niet meer naar huis ging en meteen onderdook bij uw vriend H.(...). U zou 15 dagen bij H.(...) zijn verbleven alvorens verder te reizen naar Bagdad, alwaar u 4 dagen verbleef voor u het land verliet (CGVS p.16-17). Volgens deze tijdslijn zou u ongeveer de 4e december het land moeten hebben verlaten. U verklaart echter pas op 25 december vertrokken te zijn, waardoor het niet duidelijk is waar u in dat gat van 20 dagen verbleef. Hiermee geconfronteerd, reageert u slechts verward en blijft u uw gebrekkige tijdslijn herhalen (CGVS p.16-17). Bovenstaande tegenstrijdige en volatiele verklaringen maken dat er geen enkel ernstig geloof meer kan worden gehecht aan uw gehele asielrelaas.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststelling zouden kunnen weerleggen. Betreffende de opmerkingen inzake het gehoorverslag dient te worden gesteld dat deze verbeteringen geen impact hebben op bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003.

Dit geldt ook voor de provincie Ninewa. In deze etnisch-religieus diverse provincie zijn talrijke nationale en lokale veiligheidsactoren actief. Naast de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF), zijn er talrijke gewapende groepen actief, al dan niet onder de officiële paraplu van de Popular Mobilization Forces (PMF) of onder het gezag van de Kurdistan Regional Government (KRG). De districten Akre en Sheikhhan maken officieel deel uit van de provincie maar staan sinds 1991 ononderbroken onder controle van de KRG. De veiligheidssituatie in deze districten is bijgevolg stabiel. Delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya staan eveneens de facto onder Koerdische controle. De ISF opereren in de provincie hoofdzakelijk vanuit Mosul stad. Verschillende PMF en met de KRG gelieerde groepen, al dan niet samengesteld volgens etnisch-religieuze breuklijnen, opereren in de verschillende districten van de provincie buiten de stad Mosul. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en het gebrek aan onderlinge coördinatie zorgt evenwel voor onduidelijkheid betreffende de daadwerkelijke controle over de verschillende gebieden. ISIS controleert geen grondgebied meer maar blijft actief in de provincie.

In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. In de districten Akre en Sheikhhan, die reeds jarenlang de facto onder Koerdische controle staan, vinden slechts hoogst uitzonderlijk veiligheidsincidenten plaats. In de delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya die eveneens de facto onder Koerdische controle staan gebeuren er weinig incidenten. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de ISF en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Bij de eerste aanval werden twee YBS-leden gedood. Bij de tweede aanval vielen 45 slachtoffers. Het is onduidelijk of het hierbij burgerslachtoffers betrof. Er vonden ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden.

Het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa is vanaf 2018 sterk beginnen dalen. In 2019 stabiliseerde het maandelijks aantal burgerdoden op een relatief laag niveau. Hierbij dient de kanttekening geplaatst te worden dat de tellingen van het aantal burgerslachtoffers in Ninewa in 2019 worden vertekend door de vondsten van massagraven van slachtoffers uit de tijd van het grootschalige conflict met ISIS (2014-2017). Een gelijkaardige daling werd sinds 2018 vastgesteld in het aantal geweldsincidenten. De maandelijkse cijfers stabiliseerden op eenzelfde, relatief laag niveau van april 2018 tot december 2019. Het offensief tegen ISIS zorgde in de provincie Ninewa voor aanzienlijke oorlogsschade. De heropbouw van de vernielde of beschadigde woningen en infrastructuur in Ninewa verloopt traag, vooral door het ontbreken van de nodige fondsen en corruptie.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.596.450 van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. IOM merkt op dat de algemene levensomstandigheden van IDP's en returnees in 2019 verbeterden in vergelijking met 2018. Ninewa is anno 2020 de provincie waar het hoogste aantal IDP's verblijft en is eveneens de provincie waar de meeste terugkeer geregistreerd wordt: 1.766.334 returnees, waarvan 1.020.336 naar Mosul. De totale terugkeerratio naar de provincie Ninewa bedraagt 64%. IOM vernoemt geen districten uit Ninewa waar geen terugkeer plaatsvond. De terugkeerratio varieert evenwel per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en

woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in uw hoofde worden afgeleid. Er kan geen ernstig geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend louter omwille van het feit dat u van Koerdische origine bent. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zus en haar man, met wie u nog steeds een goed contact onderhoudt, nog altijd in Mosul wonen (CGVS p.4-5). Uw schoonbroer is er zelfs advocaat (CGVS p.5). U verklaart dat zij er geen specifieke problemen kennen (CGVS p.17). Uzelf werkte voor uw vertrek al bijna tien jaar als arbeider in een bakkerij (CGVS p.6). Er zijn geen redenen voorhanden waarom u niet opnieuw dit werk of gelijkaardig werk zou kunnen hervatten. Bijgevolg zijn er geen elementen die uw terugkeer naar Mosul zouden kunnen verhinderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van de verdediging en het administratief

rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, betwist verzoeker vooreerst de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de verklaringen van de eiser omtrent zijn asielmotieven incoherent zouden zijn:*

Zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS zouden sterk divergeren dan deze bij de DVZ;

De chronologie van de problemen van de eiser verward zou zijn.

Verzoekende partij benadrukt dat het blijkt uit de notities van het persoonlijke onderhoud dat de eiser in het algemeen verward bleek te zijn, ook over elementen die niet bestreden zijn, o.a. het feit dat zijn moeder gestorven is of het feit dat in 2014 het land is verlaten.

Zoals benadrukt door zijn raadsman aan het eind van het persoonlijke onderhoud, heeft de eiser op meerdere momenten naast de vragen beantwoord.

De eiser blijkt moeilijkheden te hebben op naar de vragen goed te luisteren, begrijpen en duidelijk te beantwoorden.

In deze omstandigheden, mag men niet uitsluiten dat bij een zeer kort interview bij de DVZ, hij niet de gelegenheid kreeg om zich duidelijk en coherent uit te drukken over zijn asielmotieven en dat zijn verklaringen bijgevolg verkeerdelijk werden uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat voor de rest, blijkt het met uit de bestreden beslissing dat de verklaringen van de eiser over de incidenten met die milities, het verloop van zijn convocaties,... incoherent zouden zijn.

Verwerende partij enkel verwijst naar het feit dat de eiser zou hebben verklaard dat hij werd gevraagd om te spionneren voor die milite, terwijl hij sprak van het feit dat hij beschuldigd werd om spion te zijn.

In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing, heeft de eiser nooit ontkende dat hij beschuldigd werd van spionage. Het feit dat hij werd gevraagd om te spionneren betekent niet dat hij niet mag beschuldigd van spionage... in tegendeel. Deze beschuldiging kunnen gebruikt worden als drukmiddel om hem te overtuigen om voor die milite te spionneren.

Deze elementen zijn bijgevolg niet afdoend om de geloofwaardigheid van de eiser tegen te spreken.”

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij zet in dit verband het volgende uiteen: *“Verwerende partij zich baseert op COI Focus dateren van maart, mei, juni 2019 en maart 2020.*

Bestreden beslissing analyseert de veiligheidssituatie in Ninewa en concludeert dat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

Verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij verwijst naar de situatie in Ninewa in het algemeen, terwijl de eiser afkomstig is uit Mosul. Uit het COI Focus van maart 2020, blijkt nochtans dat de meerderheid van de incidenten in Mosul plaatsvonden (pp. 78-80).

Indien de verwerende partij zelf toekent dat “de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen”, analyseert zij niet de situatie van de eiser in functie van de regio waar hij effectief afkomstig is: Mosul.

De situatie in de Iraakse Koerdistan is bovendien sterk geëvolueerd deze laatste maanden, als gevolg van de Turkse inmenging op de Iraakse Koerdistan in juni 2020 (stukken 3 tot 5).

Uit verschillende bronnen, komt het uit dat de veiligheidssituatie getroffen is door een aanval van Turkse troepen tegen de PKK strijders, die samengaat met burgerslachtoffers.

Een recent artikel beschrijft hoe de regio zwaar getroffen is door den jaren conflict die Koerd treffen (stuk 6).

De analyse van het risico op ernstige schade moet uitgevoerd worden aan het oog van recente en relevante bronnen.

Door zich te steunen op bronnen die dateren dan meer dan één jaar terwijl de regio van herkomst van de eiser getroffen is door een conflict dat een sterk invloed heeft op de veiligheidssituatie, heeft de verwerende partij geen effectieve analyse uitgevoerd het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Offensive turque en Irak : qui, pourquoi et quelles conséquences ?”* van Le Matin van 17 juni 2020, het artikel *“Iraq calls on Turkey to stop violating sovereignty in meeting with France”* van Ahval News van 28 augustus 2020, het artikel *“Turkish military incursion preventing Iraqi Christians from returning to villages — report”* van Ahval News van 1 september 2020 en het artikel *“Les ravages de l'intervention turque au Kurdistan irakien”* van Orient XXI van 1 december 2020.

2.3. Nieuwe elementen

Op 21 mei 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport *“EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en de *“EASO Guidance nota: Iraq”* van januari 2021.

2.4. Voorafgaande opmerkingen

2.4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4.2. Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad erop dat het nog altijd aan verzoeker is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan te tonen. Verzoeker geeft in het verzoekschrift echter niet de minste toelichting op welke manier hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn gehele asielrelaas doorspekt is met tegenstrijdigheden en inconsistenties en zijn verklaringen bij de DVZ zo sterk divergeren van zijn verklaringen bij het CGVS dat het zelfs moeilijk wordt om een finale versie te distingueren, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de tegenstrijdigheden telkens zo flagrant zijn en ook steeds de kern van zijn relaas raken, waardoor zijn gehele asielverhaal zijn geloofwaardigheid verliest, (ii) er bovendien ook niet onbelangrijke tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen zijn verklaringen bij het CGVS onderling omtrent het moment waarop hij de oproepingsbrief van al-Hashd al-Shaabi ontving en over het tijdstip waarop zijn moeder overleed, en ook de tijdslijn van zijn definitieve vertrek uit Irak niet blijkt te kloppen, wat maakt dat er geen enkel ernstig geloof meer kan worden gehecht aan zijn gehele asielrelaas, (iii) hij geen documenten neerlegt die bovenstaande vaststellingen zouden kunnen weerleggen en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, aldus de vraag rijst of hij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, doch nergens uit zijn verklaringen dergelijke persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde kunnen worden afgeleid, zoals wordt toegelicht.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 januari 2020 (CG nr. 2011837), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht

in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker geuite vrees om in geval van terugkeer naar Irak gedood te worden door de sjitische militie al-Hashd al-Shaabi.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker vooreerst op algemene wijze de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen poogt te relativieren, stellende dat men niet mag uitsluiten dat hij tijdens het zeer korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid kreeg om zich duidelijk en coherent uit te drukken over zijn asielmotieven en dat zijn verklaringen bijgevolg verkeerdelijk werden uiteengezet, slaagt hij er geenszins in de Raad te overtuigen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vragen 3.5. en 3.8.), waarop hij ontkennend antwoordde, zodat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de tijd of de gelegenheid zou hebben gehad om alle hooflijnen van zijn asielrelaas duidelijk uit de doeken te doen. Dat verzoeker moeilijkheden zou hebben om goed naar de vragen te luisteren, deze te begrijpen en duidelijk te beantwoorden, betreft overigens een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd en die bovendien niet de minste steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker brengt immers geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker de hem gestelde vragen niet begreep of dat hij niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van de vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat bleek om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer hem gevraagd werd om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. De verklaringen die verzoeker heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, vallen over diverse kernaspecten van zijn relaas echter op geen enkele manier te verenigen met hetgeen hij liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld als volgt: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw gehele asielrelaas doorspekt is met tegenstrijdigheden en inconsistenties. Uw verklaringen bij de DVZ divergeren zo sterk van uw verklaringen bij het CGVS, dat het zelfs moeilijk wordt om een finale versie te distingueren. Zo zei u bij de DVZ dat u al van begin 2019 geïnterviewd werd door al-Hashd al-Shaabi en vertelde u uitgebreider over incidenten aan wegversperringen waar Koerden urenlang werden tegengehouden (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS rept u geen woord over problemen aan wegversperringen, en zegt u zelfs dat u voor uw oproeping om zich te melden op hun kantoor in juli 2019 nooit eerder problemen heeft gehad met al-Hashd al-Shaabi (CGVS p.13). Omgekeerd vermeldde u bij de DVZ dan weer helemaal niks over een incident waarbij de milities uw huis zouden zijn binnengevallen, terwijl u bij het CGVS verklaart dat dit de rechtstreekse aanleiding was tot uw vlucht (CGVS p.8). Voorts vertelde u bij de DVZ dat u twee keer door al-Hashd al-Shaabi werd opgeroepen en ook twee keer bij hen langsging (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS verklaart u dan weer maar één keer opgeroepen te zijn geweest en maar één keer te zijn langs*

geweest (CGVS p.8; p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u bij de DVZ inderdaad vertelde twee keer te zijn opgeroepen, maar dat u met die tweede keer bedoelde dat ze bij u langskwamen toen u niet thuis was en dat u daarna bent gevlucht (CGVS p.15). Het is echter niet geloofwaardig dat u bij de DVZ met de verklaring: "Ik werd 2 keer opgeroepen, en ben 2 keer naar daar gegaan", bedoelde dat men een tweede keer bij u langskwam dan wel omgekeerd. Deze verklaringen zijn voor geen interpretatie vatbaar en uw uitleg is geenszins in staat de tegenstrijdigheden op te heffen. Verder verklaarde u bij de DVZ ook verschillende keren door de militie te zijn bedreigd per dreigbrief (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS zegt u dan weer dat u behalve de oproepingsbrief nooit een ander bericht ontving van al-Hashd al-Shaabi (CGVS p.17). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ verklaarde ook verschillende dreigbrieven te hebben ontvangen bevestigt u dat inderdaad alle Koerden in de buurt brieven kregen die eisten dat zij de regio zouden verlaten, maar dat u dit niet spontaan vertelde omdat deze brieven niet officieel afkomstig waren van al-Hashd al-Shaabi (CGVS p.17). Opnieuw klinkt dit als een gekunstelde uitleg die niet in staat is bovenstaande tegenstrijdigheid goed te praten, te meer u op de DVZ duidelijk stelt dat de dreigbrieven afkomstig waren van militie. De voornoemde tegenstrijdigheden zijn telkens zo flagrant en raken ook steeds de kern van uw relaas, waardoor uw gehele asielverhaal zijn geloofwaardigheid verliest." Het geheel van deze flagrante tegenstrijdigheden kan, het voorgaande mede indachtig, bezwaarlijk worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geloofwaardig voor te stellen. De Raad benadrukt te dezen nog dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Badini, zonder voorbehoud heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bovendien werd aan verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd hoe het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen, waarop verzoeker liet optekenen: "U heeft uw verhaal al eens kort kunnen vertellen bij DVZ. Hoe is dat verlopen? Nee. Niet alles. Heeft u bepaalde zaken niet kunnen vertellen? Ik heb wel de kans gekregen om mijn problemen te vertellen, maar zonder details. Het was heel kort. Oké, maar heeft u in grote lijnen kunnen vertellen wat er gebeurd is? Ja, dat was bij het begin. Oké, daarmee dat u vandaag komt om de details te vertellen. Werd alles correct genoteerd? Ja." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Behalve het feit dat het een kort gesprek was, waar hij niet alle details had kunnen vertellen, had verzoeker echter geen opmerkingen bij de inhoud van de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken of de wijze waarop het gesprek is verlopen zodat hij thans bezwaarlijk ernstig kan poneren dat zijn verklaringen "verkeerdelijk werden uiteengezet". Het hoeft geen betoog dat hoger vermelde tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen, die in het verzoekschrift niet op dienstige wijze worden verklaard of weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, zijn algehele geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling zetten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Voorts bent u ook niet eenduidig over de inhoud van uw ondervraging door al-Hashd al-Shaabi. Bij de DVZ verklaarde u dat u op het kantoor van de militie te horen kreeg dat u een spion was van de Koerdische regering in Mosul (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Tijdens uw vrije relaas bij het CGVS geeft u dan weer een heel andere versie en zegt u: "uiteindelijk hebben ze gevraagd om als spion voor hen te werken" en "toen zei men tegen mij: we gaan jou nu vrijlaten en als we jou volgende keer oppakken dan verwachten we wat nieuws over de Koerden..." (CGVS p.8). Hiermee wekt u zeer sterk de indruk dat al-Hashd al-Shaabi u niet beschuldigde van een spion te zijn voor de Koerden, maar wel omgekeerd, dat men wilde dat u voor hen ging spioneren bij de Koerden. Achteraf past u uw verhaal echter weer aan en keert u terug naar uw initiële versie, met name dat men u ervan beschuldigde een Koerdische spion te zijn (CGVS p.15). Geconfronteerd met uw andere versie zegt u eerder ook te bedoelen dat men dacht dat u voor de Koerden spioneerde (CGVS p.15). Deze vermeende bedoeling is

echter geenszins uit uw woorden af te leiden en opnieuw wekt u sterk de indruk post factum interpretaties toe te wijten aan verklaringen die nochtans weinig ruimte laten voor interpretatie.” Verzoeker brengt hier tegen in: *“In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing, heeft de eiser nooit ontkende dat hij beschuldigd werd van spionage. Het feit dat hij werd gevraagd om te spionneren betekent niet dat hij niet mag beschuldigd van spionage... in tegendeel. Deze beschuldiging kunnen gebruikt worden als drukmiddel om hem te overtuigen om voor die militie te spionneren.”* en poogt aldus om zijn afwijkende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, doch brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen ontkrachten.

Waar verzoeker voorts opmerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij in het algemeen verward bleek te zijn en dat hij, zoals werd benadrukt door zijn raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud, op meerdere momenten *“naast de vragen”* heeft geantwoord, merkt de Raad op dat verzoekers ‘verwardheid’ en zijn ontwijkende antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud er andermaal op wijzen dat hij zijn asielrelaas niet machtig is, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waar nog correct het volgende wordt vastgesteld: *“Daarnaast zijn er ook nog enkele kleinere, doch niet onbelangrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het CGVS onderling. Zo zegt u eerst dat u uw oproepingsbrief van al-Hashd al-Shaabi ontving begin 2019 (CGVS p.8). Tijdens een latere verklaring preciseert u dat het in juli 2019 was (CGVS p.13), hetgeen bezwaarlijk als het begin van het jaar kan worden beschouwd. U zegt initieel ook dat uw moeder stief in juli 2019 (CGVS p.4), maar later is dit 2 maanden nadat zij de oproepingsbrief aannam en plaatste u dit overlijden dan in september 2019 (CGVS p.13). Tot slot blijkt ook de tijdslijn van uw definitieve vertrek uit Irak niet te kloppen. U zegt dat de milities op 15 november 2019 uw huis binnenvielen terwijl u afwezig was waarna u niet meer naar huis ging en meteen onderdook bij uw vriend H.(...). U zou 15 dagen bij H.(...) zijn verbleven alvorens verder te reizen naar Bagdad, alwaar u 4 dagen verbleef voor u het land verliet (CGVS p.16-17). Volgens deze tijdslijn zou u ongeveer de 4e december het land moeten hebben verlaten. U verklaart echter pas op 25 december vertrokken te zijn, waardoor het niet duidelijk is waar u in dat gat van 20 dagen verbleef. Hiermee geconfronteerd, reageert u slechts verward en blijft u uw gebrekkige tijdslijn herhalen (CGVS p.16-17). Bovenstaande tegenstrijdige en volatiele verklaringen maken dat er geen enkel ernstig geloof meer kan worden gehecht aan uw gehele asielrelaas.”*

Verzoeker gaat overigens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat hieruit niet blijkt dat zijn verklaringen *“over de incidenten met die milities, het verloop van zijn convocaties, ...”* incoherent zouden zijn. De Raad verwijst in dit verband nogmaals naar het voorgaande, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over nagenoeg alle kernaspecten van zijn asielrelaas.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet gepaard met artikel 48/3 van dezelfde wet tevens verplicht rekening te houden met *“de subjectieve toestand in dewelke de verzoekster zich bevindt”*, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de verzoeker om internationale bescherming aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de herovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, waaronder de provincie Ninewa, heeft gehad en dat het aantal geweldsincidenten en het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa vanaf 2018 sterk is beginnen dalen. In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa nog veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (*Iraqi Security Forces*, ISF) en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF (*Popular Mobilization Forces*) en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de verslagperiode in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Er vonden in de verslagperiode ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name het rapport “*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van oktober 2020 en de “*EASO Guidance nota: Iraq*” van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ninewa in het algemeen of de stad Mosul in het bijzonder.

Verzoeker betwist voorgaande analyse en meent dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund niet voldoende actueel is, doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De aan het verzoekschrift gevoegde persartikels berichten over het Turkse offensief tegen de PKK in Noord-Irak in juni 2020 en hebben geen betrekking op de veiligheidssituatie in Mosul. Dat er zich in de provincie Ninewa in het algemeen en in de stad Mosul in het bijzonder nog veiligheidsincidenten voordoen, wordt bovendien in de bestreden beslissing niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in de provincie Ninewa echter niet aan voormelde voorwaarden.

Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, toont verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel welk het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS